

глаголюще: ꙗко пророкъ вѣлѣи воста въ насъ, ѿ ꙗко погѣти Богъ людей своихъ. ст. 16.

ИЗЪСНЕНІЕ.

а). На інахъ была единъ (градъ) отъ Галлійскы-ты градове.

б). И сѣ ѿзношáхъ. гдѣ? У Іудей-ты и у Римлян-ты въ старо время умрѣли-ти сѣ погрѣ-бавани изъ възнь града, за да сѣ упазвать (убар-дять) жители ти отъ вредителны ты пары (мѣрны), что то пронеходать отъ изгнивающы-ты тѣлеса. Спорѣды тойзи обычай износили и тогова мрътавца, да го погрѣбуть изъ възнь града.

в). Одръ нѣкога значи—кереветъ, а нѣ-кога — носило, на кзето носать умрѣлы-ты кзмих погрѣбеніе. Тѣка тойзи одръ сѣ развѣва—носило-то.

г). Востани, из тойзи глаголахъ авно видимъ, че Христосъ възкрѣшава мрътаво из свое побелѣніе, като сѣщи Господь на живота и на смърть-тж: а не каквото нѣкога пророци-ти — Иліа, Елисей и дрѣгы, конто възкрѣшавали мрътвы, (окаче) из мол-вж на Бога, за да възвѣрне Той дѣшж-тж въ тѣ-ло-то на умрѣлый.

ХРИСТИАНСКО УЧЕНІЕ.

1. Христосъ правилъ чюдеса из собственнж-тж си силж.

2. Да правн чюдеса, а особенно да възкрѣшава мрътвы, (то) е свойственно на Едного Бога.